

MartHa!tentatief herneemt succesvoorstelling '13 ½'

18 jan 2013 | . |

Caroline Rochlitz: "We willen de échte stad tonen, de grote verhalen van kleine mensen."

De pakkende locatievoorstelling '13 ½' was een van de hoogtepunten tijdens de Zomer van Antwerpen. Nu warmt ze ook onze culturele winter op. Achi keer lokt toneelgezelschap MartHa!tentatief ons naar de stationshal aan het Kievitplein. Tussen de pendelaars en de denderende treinen stellen ze u voor aan veertien zielen op hun laatste halte.

"Iedereen houdt toch van herkenbare verhalen?"

Actrice Caroline Rochlitz schetst het uitgangspunt van '13 ½'. "In Antwerpen sterven er gemiddeld 13,5 mensen per dag. Onze voorstelling baseert zich op dat cijfer. Het publiek ontmoet veertien personages: oud en jong, arm en rijk, blank en gekleurd. Wat hen verbindt? Ze sterven op dezelfde dag, door een ongeluk of ziekte."

Het is een zwaar thema, maar volgens Rochlitz gaat het niet alleen over de dood. "Het is ook een ode aan het leven: wat maakte die persoon mee? Op vraag van regisseur Bart Van Nuffelen interviewde ik tal van Antwerpenaars. Daarmee vormden we veertien verhalen. Fictief, maar gebaseerd op ware feiten. Daarom zijn ze ook zo herkenbaar en confronterend. Dat is typisch voor het MartHa!tentatief: We willen de échte stad tonen, de grote verhalen van kleine mensen."

Afscheid in het station

In '13 ½' staat u stil bij de getuigenissen van een reeks uiteenlopende mensen, vlak voor hun vertrek uit deze wereld. En dat op een plek waar haast nooit wordt stilgestaan, maar waar 'vertrekken' wel dagelijkse kost is. "Onze voorstelling vindt plaats in de stationsingang aan het Kievitplein. We zochten een plek waarin onze 'dode zielen' pasten. De stationshal is een echte doorgang, een no-gozone, een stukje niemandsland. Hier staan onze personages vertrekkensklaar en nemen we afscheid. Tijdens de voorstelling wordt het steeds minder een station, meer een onbestemde locatie. Toch sluipt de werkelijkheid binnen, via de vele passanten op weg van of naar hun trein. Dat is eigenlijk net als bij het overlijden van een geliefde: jouw wereld staat even stil, maar de buitenwereld gaat gewoon door."

Verhalen als museumstukken

Tijdens de voorstelling lopen de toeschouwers rond, terwijl de personages op een klein podium omringd door koorden staan. "Zoals in een museum: je bekijkt hen aandachtig, terwijl je via je hoofdtelefoon hun verhaal hoort. En net dat lijkt de mensen zo aan te spreken, onze zomervoorstellingen waren meteen uitverkocht. Waarom? Omdat iedereen van verhalen houdt. Al helemaal als ze herkenbaar zijn ... én op een bijzondere locatie verteld worden."